

Arrest

nr. 54 753 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 augustus 2010 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 augustus 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN HARCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wenst in het huwelijk te treden met een Belgische onderdaan. Op 28 mei 2008 bood J.D.V., de Belgische partner van verzoeker, zich bij de gemeente aan met het oog op aangifte van een huwelijk.

Op 27 september 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 31 januari 2009 wordt aan verzoeker opnieuw bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 9 juli 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 1 januari 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 24 juli 2010 bieden verzoeker en zijn partner zich aan om informatie in te winnen inzake een mogelijk huwelijk.

Op 12 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 augustus 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten voor 29 september 2010.

Op 9 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Het bestreden bevel luidt als volgt:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

– artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1 : *verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten :*

de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum

- *“Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum is vastgelegd.*

(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang omdat verzoeker reeds verschillende keren een bevel heeft ontvangen om het grondgebied te verlaten en het *in casu* om een herhaald bevel gaat.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werden reeds op 27 september 2008, 31 januari 2009, 9 juli 2009 en 1 januari 2010 bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen deze bevelen zodat deze uitvoerbaar zijn. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang. De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

Het beroep tot schorsing en nietigverklaring tegen de bestreden beslissing dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

2.2. In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat hem geen bevel kon worden gegeven vooraleer uitspraak was gedaan over zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

De Raad merkt op dat *in casu* een beslissing werd genomen inzake verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 9 september 2010, terwijl verzoeker overeenkomstig de termijn

vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten, het grondgebied niet eerder dan 29 september 2010 diende te verlaten. Verzoeker heeft dus een antwoord op zijn aanvraag gekregen vooraleer hij het grondgebied diende te verlaten. Ten overvloede merkt de Raad op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

2.3. Verzoeker voert in het verzoekschrift de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BUPO-verdrag). Verzoeker wijst op zijn relatie met zijn Belgische partner, met wie hij samenwoont in België, en op het feit dat verschillende van zijn familieleden in België wonen.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker reeds een geruime tijd samenwoont met zijn Belgische partner, zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoeker en zijn partner beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 23 van het BUPO-verdrag bevat het recht om te huwen en om een gezin te stichten.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker betwist niet dat hij illegaal in het land is sinds 2008. Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat verzoeker in het huwelijk wenst te treden met zijn Belgische partner en in dit verband een afweging

heeft gemaakt tussen de gevolgen van de beslissing en het familiaal leven van verzoeker. Er wordt immers overwogen: *“Bovendien , zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum is vastgelegd”*.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker een Belgische partner heeft en familieleden die in België verblijven, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner of familieleden wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen. Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De bestreden beslissing houdt geen verbod in voor verzoeker om in het huwelijk te treden. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker en zijn partner hiertoe reeds stappen hebben ondernomen en verzoeker toont niet aan dat het sluiten van een huwelijk onmogelijk zou zijn in zijn land van herkomst. De schending van artikel 23 van het BUPO-verdrag kan evenmin worden aangenomen.

Er wordt geen afbreuk gedaan aan hetgeen wordt gesteld onder punt 2.1. van dit arrest.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET